

1. De verleiding van het valse afsnijpad

Misschien heeft u weens in de bergen gewandeld. Als dat zo is, dan weet u hoe dat kan zijn: je staat op een kruispunt van wandelpaden, je wilt naar die bergtop, precies die richting uit loopt een wandelpad, maar het bordje wijst een andere kant op. Dan raak je in verwarring. Je denkt: 'Zou dat bordje wel kloppen? Zou niet iemand dat bord een

kwartslag gedraaid hebben?' Op zo'n moment kun je twee dingen doen. Je kunt afgaan op je gevoel en denken: 'Ik moet die kant op, dus ik loop dan ook die kant op.' Als je dat doet, is de

kans heel erg groot dat je strandt, voor een ravijn, of onderaan een rotsmassief, of hoe dan ook, maar je komt niet bij de bergtop. Als je tegen je eigen gevoel ingaat en je volgt de wegwijzer, dan is de kans heel groot dat je goed uitkomt. Want bij die top kom je alleen langs een omweg. De rechtstreekse route, het afsnijpaadje, dat is een misleidend paadje. Het brengt je totaal ergens anders, misschien loopt het wel dood.

2. De verleiding om van het kruis af te komen

De verleiding van het valse afsnijpad, dat is wat ook hier aan de orde is, in Mattheüs 27. We hebben het gelezen, in vers 40, wat de voorbijgangers roepen, als ze Jezus zien hangen aan het kruis: 'U, die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, red Uzelf! Als U Gods Zoon bent, kom dan van dat kruis af!' En de Joodse leiders doen er flinke schep bovenop, in vers 42: 'Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. Hij is Israëls Koning; laat Hij nu van het kruis afkomen en wij zullen aan Hem geloven.'

Je vraagt je af: wat zou dat met Jezus gedaan hebben, zulke woorden? Jezus was hier op aarde een Mens zoals wij. Hij stond bloot aan dezelfde verleidingen als wij. Hij zondigde niet, maar de verleidingen waren even sterk als voor ons! Als ze nu staan te roepen: 'Hij kan het niet, hè? Hij kan het niet!' en je kunt het wél, dat alleen al is toch een ontzettende verleiding! Wat zei Jezus tegen Petrus, in de Hof van Gethsemane, de avond hiervoor? Toen Petrus zag, dat de soldaten Jezus gevangen wilden nemen, pakte hij zijn zwaard en begon op de aanvallers in te hakken. Maar Jezus riep hem meteen tot de orde, we lezen dat in Mattheüs 26: 52: 'Petrus, breng je zwaard weer op zijn plaats, want allen, die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen. Of denk je, dat Ik mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen? Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan, die zeggen, dat het aldus moet geschieden?'

Natuurlijk: Jezus kán het! Hij kán van het kruis afkomen! En natuurlijk voelt Jezus de verleiding van dit afsnijpaadje. Zou het inderdaad niet wáár zijn? Als Hij nou van het kruis zou afkomen, met vertoon van kracht en macht en majesteit, zou dan niet iedereen voor Hem op de knieën gaan? Zou Hij dan niet voor ééns en voor altijd hebben bewezen dat Hij de Zoon van God is? Waarom doet Jezus dat niet? Ze zéggen het nota bene: 'Als U van het kruis komt, dan zullen

we aan U geloven!' Dat is toch waar alles om draait? Daarvoor is Jezus toch naar de aarde gekomen? Dat iedereen in Hem gelooft? Dat zou toch geweldig zijn, een Koning die in kracht van kruis afkomt? En mensen, die dan op de knieën vallen en Hem eren?

En toch: Jezus doet het niet! Waarom? Omdat dan de Schriften niet vervuld worden. Omdat dan niet gebeurt wat móét gebeuren om de wereld te redden. Omdat Jezus dan niet ten volle de straf draagt voor de zonden van de mensen, voor uw zonden, voor jouw fouten, voor mijn schuld. Het afsnijpad is een vals afsnijpad. Het leidt niet tot de top, het leidt niet tot de redding van mensen.

De Here Jezus heeft al eerder blootgestaan aan precies dezelfde verleiding. Dat was aan het begin van Zijn optreden, tijdens de verzoeking in de woestijn. Satan gebruikte exact dezelfde woorden: 'Als U Gods Zoon bent, spring dan van het tempeldak.' En later klonk de stem van de satan, als Jezus op een bergtop staat: 'Dit alles zal ik U geven, als U Zich nu neerwerpt en mij aanbidt.'

Het is de verleiding van het afsnijpad, de korte route, de makkelijke weg. Gemeente, u en ik, wij hebben een Heer die heeft standgehouden! Hij is niet bezweken voor de verleiding! Hij gaat de omweg van het kruis. De moeilijke weg, maar wel de énige weg die ons redding biedt! De enige weg die leidt naar de overwinning. De enige weg naar eeuwig leven voor mensen. Alleen doordat Jezus de weg ten volle is gegaan, tot het einde toe, kon Hij het uitroepen, vlak voor Zijn dood: 'Het is volbracht!' De schuld is voldaan! Er is betaald voor alle zonden! Er is eeuwig leven voor ieder die gelooft!

3. De verleiding voor Jezus om Zich tegen Zijn Vader te keren

'Kom af van het kruis!' Dat was het eerste valse afsnijpad. Maar dan volgt er nog een tweede. En de verleiding van dat afsnijpad schrijnt nog veel dieper. Wat roepen de priesters? Vers 43: 'Hij heeft zijn vertrouwen op God gesteld; laat die Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in Hem heeft; want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon.' Nota bene gebruiken ze dezelfde woorden als waarmee David werd bespot, woorden die opgetekend staan in Psalm 22. Met die spottende woorden dagen ze God de Vader uit om in te grijpen, en dagen ze God de Zoon uit, om Zich tegen Zijn Vader te keren. Want het is wáár: Jezus hééft Zijn vertrouwen op God gesteld! Volkomen, blindelings, vertrouwt Hij Zijn Vader. Maar hier, op Golgotha, worstelt Hij met het lijden dat Zijn vader Hem oplegt. Die worsteling, gemeente, die moeten we niet onderschatten. We moeten niet denken: 'Nou ja, natuurlijk deed Jezus dit. En natuurlijk bleef Hij trouw, Hij is toch Gods Zoon?'

In de Hof van Gethsemane heeft Jezus op Zijn knieën gelegen, Hij heeft gesmeekt, Hij heeft de hemel bestormd met Zijn vraag: 'Vader, áls het mogelijk is, laat dan deze beker aan Mij voorbijgaan!' Jezus sméekte om een afsnijpad. Zijn gebedsworsteling drukte letterlijk het bloed uit Zijn lichaam, Hij zweette bloed. Het heeft Jezus intens, intens veel moeite gekost, om gehoorzaam die weg te blijven gaan, om te aanvaarden dat dát de weg was die Hij moest gaan van Zijn Vader, die lange, omweg, die weg door de diepste duisternis van lijden en pijn. Weet u wat er staat in Hebreeën 5? Ik lees het u voor, vanaf vers 7: 'Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Jezus gebeden en smekingingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan Hem, die Hem uit de dood kón redden, en Hij is verhoord uit zijn angst (niet uit Zijn lijden, maar wel uit Zijn angst), en

zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geléerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden.' Die omweg, gemeente, is inderdaad de weg geworden van de overwinning! Jezus heeft geleden, gestreden, gebeden, Hij heeft de gehoorzaamheid geléerd, gaandeweg, in die hele lijdensweg heeft Hij stapje voor stapje ingeleverd, ingeleverd, ingeleverd, Zichzelf weggecijferd, uiteindelijk zélf aanvaard dat de hemel boven Hem dicht ging, pikdonker werd, en dat de Vader Hem de rug toekeerde... Daar hing Hij: alleen. Volkomen alleen. Toen, na drie uur, heeft Hij zijn nood geklaagd. Aan het adres van Zijn Vader, in de woorden van diezelfde Psalm 22: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Het is een worsteling geweest, een worsteling, tot het bittere einde toe.

En zoals de Zoon worstelde op aarde, zo worstelde er nog iemand, intens diep, en dat was de Vader in de hemel. Ik weet niet of de hemelse Vader kan huilen, maar als Hij ooit gehuild heeft, dan is het toen, toen Hij niet anders kón dan Zijn Zoon alleen laten. Stikalleen. De engelen zwegen, ze heilden hun adem in. En het hart van de Vader brak, om Zijn Zoon.

'Waarom moest dat nou?' vroeg iemand aan me, deze week. 'Waarom moest de Vader Jezus laten vallen, Hem in de steek laten?' Omdat dát de diepste kern is van de zonde. Zonde, dat is: dat je God de rug toekeert, dat er een breuk komt tussen God en jou, tussen God en jouw ziel. En hoe kan Jezus ooit de straf voor de zonde volledig dragen, als Hij ook die breuk niet op Zijn schouders neemt? Die breuk tussen hemel en aarde, dat is nou juist de kern van het probleem. Jezus gaat de lange weg, de omweg. Want dát is de weg, waardoor Hij ons leven geeft, eeuwig leven! En laten wij het maar meenemen, vanuit deze Witte Donderdag: zó gaat God Zijn weg. Het is de omweg van het kruis. Ook in ons leven is er altijd de verleiding van het makkelijke afsnijpaadje. Natuurlijk wil je naar de top, maar wel op een makkelijke manier. Natuurlijk wil je graag later bij God in de hemel zijn, natuurlijk wil je eeuwig leven ontvangen, maar zonder die omweg.

4. De omweg van het kruis... voor ons!

Het is net als bij de tandarts, als je kiespijn hebt. Wat wil je dan? Dan wil je, dat hij wat over je kies heensmeert, en dat het daarmee opgelost is. Maar wat doet de tandarts? Die maakt het gat eerst alleen nog maar groter! Hij boort het nóg verder uit, de hele rotte plek moet weg. Daar in die stoel denk je: 'Alsjeblieft, hoe lang duurt dit nog?' Maar als de tandarts dán klaar is, dan is de pijn ook weg, helemaal! God gaat ook met ons de omweg van het kruis. Zomaar een paar voorbeelden. Je hebt ruzie, met iemand. Het gaat echt heel diep. En wat doe je? Je gaat die ander uit de weg, en je bidt of God je vrede geeft van binnen. Maar er komt geen vrede. Want het was een afsnijpad. De moeilijke weg, de weg naar de ander toe, dat is de omweg van het kruis. Maar het is wel de weg naar de échte oplossing. Natuurlijk, het is niet altijd mogelijk, en om bij elkaar te komen zijn er twee partijen nodig. Maar dit is wel de kern. Zonde uit het verleden, nog zoiets. Je denkt: 'Ach, dat is toch al zolang geleden. En ik bid toch altijd om vergeving van zonden, daar hoort dat toch bij?' Maar in je hart weet je: 'Ik heb het nooit echt aan God beleden, met naam en toenaam. Ik probeer een afsnijpaadje te gaan, maar eigenlijk moet ik de omweg lopen, schuld belijden, met

naam en toenaam, alles! Pas dan kan mijn hart tot rust komen.'

De omweg van het kruis, dat is de moeilijke weg, en die valt ons zwaar, loodzwaar. Maar het is wel de enige weg naar de vreugde, naar het licht, naar het echte geluk, geluk dat je hart vervult! Ook Jezus is alléén de omweg van het kruis gegaan, omdat Hij wist van het geluk dat daarachter lag! Zo staat het in Hebreeën 12: 2, ik lees het u voor: 'Laat ons oog daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder van het geloof, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is aan de rechterzijde van de troon van God.'

De omweg van het kruis. Ik las een heel mooie zin, in de bijbelverklaring van Matthew Henry. Daar stond: 'Diegenen die met Jezus willen heersen, moeten bereid zijn met Hem te lijden, want Christus en Zijn kruis zijn aan elkaar vastgenageld.'

Ook als u door een moeilijke tijd heengaat, of jij, een tijd van ellende en problemen, dan kan die vraag je aanvliegen: 'Is God er wel? Laat Hij mij nu helpen, als Hij een welgevallen aan mij heeft! Laat Hij mij dan redden!' Die vraag kan op je afkomen, zoals die op Jezus afkwam. Maar, gemeente, raak niet in paniek! De Vader kan een lange weg gaan, maar Hij weet wat Hij doet! Het is de omweg van het kruis. En die omweg leidt tot de overwinning!

*Ik bad om kracht
en God gaf mij zorgen, om mij sterk te maken.
Ik bad om wijsheid
en God gaf mij problemen om te leren oplossen.
Ik bad om welvaart
en God gaf mij verstand en spieren om te werken.
Ik bad om moed
en God gaf mij gevaren om te leren overwinnen.
Ik bad om liefde
en God gaf mij lastige mensen op mezelf te leren
verloochenen.
Ik bad om gunsten
en God gaf mij gunstige gelegenheden
Ik kreeg niets van wat ik gevraagd had.
Ik kreeg alles wat ik nodig had!
God heeft mijn gebed verhoord.*

5. De volle omweg maakt alleen Jezus, om ons te redden!

Dat is omweg van het kruis. Op die weg worden wij geroepen. MAAR: God zij dank hoeven wij niet dié omweg te maken die Jezus Zélf maakte. Want Zijn weg liep door de Godverlatenheid. En omdat God Hém verliet, zal Hij óns nooit verlaten. Omdat God de straf voor de zonde op Zijn schouders legde, haalt Hij die straf van onze schouders af. Omdat God Hem liet sterven, mogen wij leven. Als wij met Jezus de omweg maken van het kruis, dan komt er een moment, waarop Hij zegt: 'Blijven jullie nu hier, het laatste stuk ga ik Zelf, alleen.' Juist nu, op de Witte Donderdag, op de Goede Vrijdag, zien we Hem alleen dat laatste stuk gaan. Voor ons. Maar de zégen van die weg, juist van die vérste omweg, die zegen komt ook ons ten goede. Jezus deelt die zegen uit, in brood en wijn. En als de opgestane Heer loopt Hij weer verder met ons mee. Door Zijn Heilige Geest wil Hij in ons wonen. Zoals wij brood en wijn in ons opgenomen hebben. Zó is Hij in ons. Zo mogen we verder. Versterkt en bemoedigd. Op weg naar Pasen. Op weg naar de opstanding. Op weg naar de dag, dat alle dingen nieuw zijn! Amen.